

ling. Der gik altså tre uger, inden den eksploderede, og her må vi så fastslå, at det er statsministerens ansvar, at sagen blev behandlet administrativt i stedet for politisk.

Det er statsministerens ansvar, at kulturministeren ikke fik besked, før det var for sent. Og det er statsministerens ansvar, at der ud af hele processen kom en håbløs pressemeddelelse, som var med til at latterliggøre Danmark i udlandet. Og det er statsministerens ansvar, at der ikke blev gjort noget ved sagen i tre uger, for den lå i hans ministerium, og han burde have været klar over dens tyngde og burde derfor have hørt til sagen, mens tid var. Det gjorde han ikke.

Endelig vil jeg lige i forbifarten hæfte mig ved statsministerens forsøg på i hele den her proces at forflygtige ansvaret. I dag står det lysende klart for alle, at den her sag fra starten af har været statsministerens ansvar.

Men alle kan huske det pinlige mellem spil den 1. november, hvor statsministeren klart prøvede at tørre ansvaret af på en justitsminister, hvor vi da må sige, at det set med det blotte øje også var taknemligt at forsøge det. Men statsministeren gjorde det på et pressemøde, at han på et spørgsmål om, hvorvidt han var orienteret om den beslutning, der var blevet truffet, og som alle troede var truffet i Justitsministeriet, svarede bekræftende: Ja, han var orienteret. Statsministeren svarede på en måde, som måtte give offentligheden indtryk af, at beslutningen var truffet af justitsministeren, og at statsministeren bare var orienteret og nu prøvede at rage kastanjerne ud af ilden.

Nu kan det af andre grunde være berettiget, at pressen har reageret så kraftigt i forhold til justitsministeren, men netop i den her sag viser det sig altså, at det var statsministeren, som var den ansvarlige, og at han prøvede at tørre ansvaret af på en anden minister. Det taler for sig selv. Jeg har kun nævnt det i forbifarten.

Konklusionen er: Sagen har hele vejen igennem været håndteret amatøragtigt og klodset, men det er til syvende og sidst mindre væsentligt. Det afgørende er, at sagen starter med, at der den 10. oktober er truffet en forkert beslutning. Den var hverken modig eller ansvarlig. Den var fej, den var forkert og et udtryk for mangel på politisk dømmekraft.

Per Stig Møller (KF):

Behandlingen af det, der nu hedder Rushdie-sagen, afslører en regering, som sjusker med

sine beslutninger, roder med udførelsen af dem og til slut slet ikke aner, hvordan den skal bortforklare fejlene.

Siden skandalen takket være Rushdie selv kom frem den 31. oktober, har det været som at genoplive den gamle tv-serie »Skum«, hvor hvert afsnit slutter med ordene: Er De forvirret? Så vent til næste afsnit af »Skum«. Det kunne jo være et mindre bidrag til vores hjemlige tv-underholdning, men er desværre et bidrag til latterliggørelsen af den danske menneskerettighedspolitik i hele verden.

Vi har hidtil stolt betonet, at man ikke skal bøje sig for trusler, og så viser det sig, at vi ikke engang kan gennemføre et EU-arrangement i København i forbindelse med overrækkelsen af litteraturprisen, fordi vi bøjer os for de iranske trusler og formener Salman Rushdie adgang til landet.

Vi oplever sågar en erhvervsminister, som udtaler til aviserne, at hun nu er godt træt af Rushdie, alt imens statsministeren aflyser Rushdie-besøget og siger, at Danmark står vagt om ytringsfriheden. Er De forvirret? Så vent til næste afsnit af »Skum«, for det drejer sig om beslutningen.

Den blev truffet på et kvarter i Regeringens Sikkerhedsudvalg, uden at man så meget som overvejede at gennemføre arrangementet den 14. november og omgå truslen ved f.eks. at forberede en sidsteøjebliks flytning af stedet eller tiden.

Plan B, som nu er udført, skabtes af den offentlige kritik og blev f.eks. den 6. november her i salen foreslået af hr. Kent Kirk. Men den blev ikke skabt og foreslået af regeringen. Og hvorfor ikke? Fordi regeringen opgav ævred og bøjede sig for truslen og simpelt hen besluttede, at Rushdie ikke skulle have sin pris den 14. november, mens alle de andre skulle have deres priser på Glyptoteket. Man forestillede sig så, at Rushdie kunne få sin pris i London, som om London er en del af Kulturby København. Det ville have vist iranerne, at mordtrusler besejrer ånden.

Man vidste oven i købet, at Rushdie ikke accepterede trusselsvurderingerne og ikke ville acceptere andet end en prisoverrækkelse sammen med de andre i et offentligt og værdigt arrangement, og alligevel talte man ikke med Rushdie om sagen. Er De forvirret? Så vent til næste afsnit af »Skum«, der drejer sig om beslutningens udførelse, som slet ikke blev udført.